

boliger med støtte fra BOHANDI-puljen, og så har amterne og kommunerne også i den periode oprettet 3.354 almene handicapboliger under almenboligloven. Så jeg synes faktisk, at der både er tilført mange penge – og det er jo sket i fællesskab – og bygget mange boliger i den periode.

Kl. 16:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Annette Lilja Vilhelmsen.

Kl. 16:07

Annette Lilja Vilhelmsen (SF):

Jeg takker ministeren for svaret, og jeg kan fremsende tallene, så vi i hvert fald har en enighed om, hvor tallene stammer fra.

Det, der sådan set er min anledning til at spørge her, er, at til trods for at der er gjort en stor indsats på området, er vi stadig væk i den situation, at der ude i kommunerne sidder yngre med handicap, som ikke får et hensigtsmæssigt og egnet boligtilbud ifølge § 108. Det er egentlig det, mit spørgsmål går på, når nu ministeren står for den her § 108, som der ligger rigtig mange gode intentioner i, og som man også i kommunerne har stor lyst til at leve op til. Til trods for BOHANDI-puljen er det alligevel ikke lykkedes at give de her mennesker et reelt frit valg på området.

Så jeg vil simpelt hen bare spørge ministeren, om ministeren synes, at det er et acceptabelt serviceniveau, kommunerne må indrette sig under, når det er sådan, at opgørelsen her viser, at der stadig væk er 151 under 50 år og en meget stor gruppe, som vi stadig væk må kalde yngre, under 65 år, som enten er sklerosepatienter, senhjerneskadede, ofre for trafikulykker eller med tidlig demens, der bliver placeret på plejehjem og plejecentre, hvor der hovedsagelig er ældre, altså sådan – hvad skal man sige? – mere traditionelle, deciderede ældreplejehjem. Er det en hensigtsmæssig indsats på så vigtigt et område, som handicapområdet er?

Kl. 16:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Velfærdsministeren.

Kl. 16:09

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Med hensyn til de yngre handicappede havde jeg egentlig regnet med, at det var det, det næste spørgsmål handlede om.

Det er rigtigt, at der er de der omkring 150 mennesker under 50 år, som sidder på plejehjem eller i plejeboliger, men der skal man jo huske på, at det tal er styrt dykket. Det er virkelig styrt dykket, jeg tror, at det er faldet med 80 pct. over

den periode, vi snakker om her. Og det er jo, fordi der har været ydet en målrettet indsats, som regel i fællesskab. Det er et bredt flertal i Folketinget, der har fundet penge, fordi der tidligere sad betydelig flere på plejehjem.

Dertil kommer, at man ikke bare kan sige, at man bare sidder i en plejebolig, for nogle steder er der jo indrettet særlige enheder. Men det er helt klart, at målet er, at man i hvert fald skal kunne have den bolig, man gerne vil have som yngre handicappet.

Kl. 16:10

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Annette Lilja Vilhelmsen.

Kl. 16:10

Annette Lilja Vilhelmsen (SF):

I virkelighedens verden er det jo sådan, at der f.eks. sidder en yngre mand på 51 år med sklerose isoleret på et plejehjem uden omgang med andre. Der er multihandicappede på 25 år, som ikke får det tilbud, som de jo ifølge loven faktisk har krav på, osv.

Der er mange rigtig gode historier, og det er egentlig det, der sådan meget er min anledning til at stå her, nemlig en invitation til ministeren og kommunerne, for der er et efterslæb efter kommunalreformen. Det er ikke for at sige: Giv os nu nogle flere penge til drift osv. For vi har drift. Det er for at få en tilkendegivelse fra ministeren om, at selv om der er sket meget, er det stadig et problematisk område – og de sidder derude.

Kl. 16:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:11

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg er meget enig i, at det helt klart er et mål, at yngre mennesker skal kunne bo under vilkår, som de selv trives med. Der kan være nogle, der siger: Jamen her, hvor vi bor, er her, hvor vi gerne vil bo – selv om det er opført som et plejehjem eller plejebolig. Men der er andre, der siger: Jeg føler mig isoleret; de, der bor omkring mig, er meget ældre end mig, og det har jeg det ikke godt med. Og der er jeg enig i at det er en meget vigtig opgave.

Altså, dels er der jo tilført nogle penge til, at kommunerne kan bygge billigere, dels er det nu samlet under kommunerne, hvor det før lå under amterne og kommunerne, og så er det jo meningen, at kommunerne og regionerne en gang om året skal lave det, der hedder rammeaftaler, hvor de i fællesskab opstiller nogle mål og fin-